

РЕШЕНИЕ

№ 1439

гр. Варна, 07.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Галина Чавдарова

Членове: Ралица Ц. Райкова
мл.с. Марина К. Симова

при участието на секретаря Мая Т. Иванова
като разгледа докладваното от Ралица Ц. Райкова Въззивно гражданско дело
№ 20233100501758 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба вх. № 50026/03.07.2023г., подадена от **Ц. Г. Ц.**, ЕГН *****, с адрес: ****, срещу решение № 2300 / 23.06.2023г., постановено по гр.д. 14005/2022г. на ВРС, 12 с-в, в неговата цялост, с което е прието за установено в отношенията между страните, че Ц. Г. Ц., дължи на „Бумеранг шипинг“ ООД, ЕИК 175423175, със съдебен адрес: гр. Велико Търново, ул. „Цанко Церковски“ 38А, ет.5, на основание чл. 415 ал. 1 т. 1 от ГПК, вр. чл. 422 от ГПК, вр. чл. 535 от ТЗ, сумата от 6915,42 лв. /шест хиляди деветстотин и петнадесет лева и четиридесет и две стотинки/, представляваща задължение по запис на заповед от 08.11.2021 г., с издател Ц. Г. Ц. с падеж на плащане – 30.04.2022г., ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на заявлението в съда – 14.07.2022г., до окончателното изплащане на задължението, за които е издадена заповед за незабавно изпълнение на осн. чл.417, т.10 ГПК №4499/16.07.2022 г. по ч.гр.д. 9212/2022 г. по описа на ВРС, 12 състав

В жалбата се излага, че решението е неправилно и необосновано, като съдът не бил възприел правилно събраните доказателства по делото. Сочи, че показанията на св. Г. били коренно различни от тези на св. Я.. Твърди, че св. Г. не била присъствала на срещата, а Ц. не бил имал време да реагира, не прочел и не се запознал с документите, заради бързината, с които същите му се представили от Г.. Ц. безспорно бил допуснал грешка, доколкото узнал какво е подписал едва след като срещу него било образувано изпълнително производство. Сочи в допълнение, че ищецът е следвало да докаже каузалното правоотношение, на което се позовава, но не го е сторил. Моли за отмяна на решението и за присъждане на разноските за двете инстанции.

В срока по чл. 263, ал.1 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба, с който се оспорват доводите изложени във въззивната жалба. Поддържа се, че първоинстанционното решение е правилно и законосъобразно. „Грешката“, като основание за унищожаемост следвало да засяга правнорелевантни факти, а в случая жалбоподателят се позовавал само на невъзможност за запознаване с документите, което нямало как да обоснове основателност на възражението. По отношение на каузалното правоотношение, счита, че същото било доказано чрез подписаното споразумение между страните. Моли съда да потвърди решението на ВРС

В открито съдебно заседание, въззивникът не се явява и не се представлява, като не е депозирал и писмено становище по делото. Въззиваемата страна не се явява и не се представлява, като с писмена молба оспорва жалбата и моли първоинстанционното решение да бъде потвърдено, както и да ѝ бъдат присъдени разноски по приложен списък.

За да се произнесе по подадената въззивна жалба, настоящият състав съобрази следното:

Първоинстанционното производство пред РС – Варна е образувано по предявен от „Бумеранг Шипинг“ ООД срещу Ц. Г. Ц. иск по реда на чл.422 ГПК с правно основание чл.537 ТЗ за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 6915,42 лв. /шест хиляди деветстотин и петнадесет лева и четиридесет и две стотинки/, представляваща задължение по запис на заповед от 08.11.2021 г., с издател Ц. Г. Ц. с падеж на плащане – 30.04.2022г., ведно със законната лихва считано от датата на депозиране на заявлението в съда – 14.07.2022г., до окончателното изплащане на

задължението, за които е издадена заповед за незабавно изпълнение на осн. чл.417, т.10 ГПК №4499/16.07.2022 г. по ч.гр.д. 9212/2022 г. по описа на ВРС, 12 състав.

Ищецът твърди, че на 08.11.2021 г. ответникът е издал в полза на ищеца процесния запис на заповед, който съдържа всички реквизити по чл.535 ТЗ, както и че не е погасил задължението по същия. С уточнителна молба от 24.01.2023 г. е посочил, че записът на заповед е издаден да обезпечава писмено споразумение от 08.11.2021 г., с което длъжникът се е съгласил да заплати на заявителя обезщетение за вредите от ПТП, настъпило по вина на ответника на 27.03.2020г. около 19.30 ч. в междуселищно пространство в Република Полша при управление от длъжника на ТС „Рено Т“, с рег. номер *****, при което МПС е преминало през селскостопански надлез с височина, непозволяваща преминаването на превозно средство с височината на ТА, в размер на 6142,57 лв., както и разносните по предходно образувано заповедно производство между страните – 772,85 лв. Сочи се, че ищецът е ремонтирал увреденото превозно средство за своя сметка, тъй като му е отказано заплащането на застрахователно обезщетение, тъй като застрахователят се е позовал на изключен риск – проявена груба небрежност от водача на МПС- ответникът. Сочи, че преди заповедното производство по ч.гр.д. 9212/2022 г. по описа на ВРС, 12 състав между страните в било висящо друго заповедно производство – ч.гр.д. 14896/2021 г. по описа на ВРС, след завеждането на което ответникът е подписал споразумение, с което се е съгласил да заплати на ищеца стойността на вредите по МПС, както и разносните за воденото първо заповедно производство-772,85 лв., като именно за обезпечаване на това споразумение е подписан процесният запис на заповед.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът е депозирал отговор на исковата молба, с който поддържа, че предявения иск е неоснователен. Сочи се, че ответникът е работил при ищеца като шофьор на товарен автомобил, като от 26.05.2020 г. трудовото правоотношение е прекратено по взаимно съгласие. Сочи се, че по ч.гр.д. 14896/2021 г. по описа на ВРС ответникът е подал възражение и издадената заповед за изпълнение е обезсилена.

Междувременно на 08.11.2021 г. представител на ищеца извикал ответника в офиса на дружеството и чрез „викове, заплахи, оказване на натиск и подвеждане го принудил“ да подпише някакви документи, във връзка с автомобила, който е управлявал. Сочи се, че процесния запис на заповед е подписан от ответника при принуда от ищеца или евентуално поради грешка, тъй като не е разбрал какво подписва. С уточнителна молба 07.02.2023 г. се сочи, че ответникът не е виновен за ПТП от март 2020 г.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 ГПК, от активно легитимирано лице, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, процесуално допустима е и отговаря на останалите съдържателни изисквания на чл.260 и чл. 261 ГПК и **следва да бъде разгледана по същество.**

Съгласно чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част. В обхвата на така посочените въззивни предели, ВОС намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

По отношение на неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпореждането на чл.269, ал.1 изр.второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания. Релевираните от въззивника такива се свеждат до неправилност на изводите на съда.

Въззивната жалба разгледана по същество се явява неоснователна, при прието за установено следното от фактическа и правна страна:

От фактическа страна:

ПРИЕТО ЗА БЕЗСПОРНО И НЕНУЖДАЕЩО се от доказване по делото, а е представен и самият запис на заповед, че ответникът е издал в полза на ищеца процесния запис на заповед от 08.11.2021г. Посочено е че записът на заповед е подписан в гр. Долни Чифлик. Падежът на задължението е посочен - 30.04.2022г., а сумата, за която ответникът се е задължил да плати на ответното дружество е 6 915,42 лв.

Ангажирано е от ищеца и споразумение за доброволно плащане на парично задължение от 08.11.2021г., подписано между страните и с което се установява, че ответникът дължи на ищеца сумата от 6 142,57 лв., представляваща обезщетение за виновно причинените от ответника

имуществени вреди на ТА „Рено Т“ с рег. No ***** при ПТП на 27.03.2020г. в РПолша, 622,85 лв. – съдебно –деловодни разноси, както и 150 лв. – адвокатско възнаграждение за изготвянето на споразумението. Уговорено е че посочените суми следва да се заплатят до 30.04.2022г. В чл. 12 от споразумението изрично е посочено, че неразделна част от него е подписан от ответника в полза на ищеца запис на заповед за сумата от 6 915,42 лв., която служи като обезпечение на кредитора.

Ангажирана е от ответника заповед No 766 / 26.05.2020г. за прекратяване на трудовия договор No 1581 /18.09.2019г., сключен между ищеца, като работодател и ответника, като служител на длъжност – шофьор, товарен автомобил (международни превози), считано от 26.05.2020г.

От ответника са представени споразумение за доброволно плащане на парично задължение от 08.11.2021г. / л. 38 –л. 39/ и запис на заповед /л.42/, които са от същата дата като представените от ищеца. Същите са подписани за страните, но споразумението се различава по съдържание досежно дължимата сума – 6142,57лв. – за обезщетение за виновно причинените от ответника имуществени вреди на ТА „Рено Т“ с рег. No ***** при ПТП на 27.03.2020г. в РПолша, 622,85 лв. – съдебно –деловодни разноси, сторени в производството по чгр.д. 14896 / 2021г. на ВРС – Варна, както и за срока на издължаване – 6 месеца от датата на подписването му. В споразумението има и има дописвания с химикал за банковата сметка на кредитора. Записът на заповед е с идентично съдържание, като представената от ищеца, но в различен мащаб /големина на шрифта/.

Ангажирана е жалба – сигнал до Районна прокуратура – Варна, депозирана от ответника с твърдение, че управителят на ответното дружество го е принудил да подпише процесния запис на заповед. С постановление за отказ да се образува наказателно производство от 27.07.2023г. на РП – Варна е отказано да се образува наказателно производство.

За установяване на твърденията на ответника за принуда/ грешка при подписване на процесния запис на заповед е разпитана свидетелката на ответника В. Я.. Същата сочи, че заедно с Ц. Ц. през месец ноември 2021г. посетили офиса на ищцовото дружество, който се намира в близост до ЖП гара - в уличките. Там присъствала на среща –разговор с управителя на ищцовото дружество – П. Г., като на срещата и в офиса не е имало други хора.

Свидетелката пояснява, че Г. обяснил на Ц., че застрахователят не искал да заплати щетите на камиона. Г. повишил тон, че Ц. бил виновен за инцидента и извадил някакви листи, като казал на Ц. да ги подпише. Я. твърди, че срещата продължила не повече от 10 минути, като Г. нищо не бил обяснил какво се подписва, а Ц. нямал време да реагира и подписал, но не знаел какво.

За опровергаване на твърденията на ответника за осъществена принуда, ищецът е ангажирал гласни доказателства посредством разпита на свидетелката И. Г., която е снаха на управителя на ищцовото дружество и сочи, че нейният съпруг А. Г., който е брат на П. Г., е съдружник в дружеството. Знаела е за ситуацията със застрахователя, който отказвал да плати. Била е свидетел на среща в края на 2021г. между Ц. Ц. и П. Г., на която не е имало други хора и която протекла спокойно в рамките на около 40 минути и на която страните подробно обсъждали параметрите на споразумение за заплащане на обезщетението. Свидетелката е чула разговора, докато е влязла за малко в същото помещение, но не е присъствала на цялата среща. Нейното впечатление е че не е имало каквото и да е напрежение.

Правни изводи, въз основа на възприетата фактическа обстановка:

Предявеният иск е с правно основание чл.422, ал.1 от ГПК за установяване съществуване на вземане, за което е издадена Заповед No 4499 / 16.07.2022г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК по ч.гр.д. № 9212/2022г. по описа на ВРС, съобразно която Ц. Г. Ц. е разпоредено да заплати на „Бумеранг шипинг“ ООД, ЕИК 175423175, сумата от 6915,42 лв., представляваща задължение по запис на заповед от 08.11.2021г. с издател Ц. Г. Ц. с падеж на плащане – 30.04.2022г., ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на заявлението в съда – 14.07.2022г. до окончателното изплащане на задължението, както и сторените в заповедното производство разноски за заплатена държавна такса в размер на 138,31 лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 460,53 лв. Изрично е записано, че вземането произтича от запис на заповед от 08.11.2021г. с издател Ц. Г. Ц. с падеж на плащане – 30.04.2022г., обезпечаващ писмено споразумение от 08.11.2021г., с което длъжникът се е съгласил да заплати на заявителя обезщетение за вредите от ПТП, настъпило на 27.03.2020г. около 19: 30ч. в междуселищно пространство в Република Полша при управление от длъжника на ТС „Рено Т“ с рег. No *****, при което МПС е преминало

през селскостопански надлез с височина, непозволяваща преминаването на превозно средство с височината на ТА в размер на 6142,57 лв., както и разноските по предходно образуваното заповедно производство между страните – 772,85 лв.

Съобразно процесният запис на заповед от 08.11.2021г. ответникът Ц. Г. Ц. се е задължил безусловно да заплати на ищеца „Бумеранг Шипинг“ ООД или на негова заповед сумата от 6915,42 лв. с падеж: 30.04.2022г.

Предмет на делото при предявен установителен иск по реда на чл.422, ал.1 ГПК в хипотезата на издадена заповед за изпълнение по чл.417, т.9 ГПК е съществуване на вземането, основано на записа на заповед. При въведени от страните твърдения или възражения, основани на конкретно каузално правоотношение, по повод или във връзка с което е издаден записът на заповед, на изследване подлежи и каузалното правоотношение. В производството по установителния иск, предявен по реда чл.422, ал.1 ГПК, ищецът – кредитор доказва вземането си, основано на менителничния ефект – съществуването на редовен от външна страна запис на заповед, подлежащ на изпълнение. При въведени твърдения или възражения, основани на конкретно каузално правоотношение, по повод или във връзка с което е издаден записът на заповед, всяка от страните доказва фактите, на които са основани твърденията и възраженията и са обуславящи за претендираното, съответно отричаното право – за съществуването, респ. несъществуването на вземането по записа на заповед. /В този смисъл Тълкувателно Решение No 4/2013 на ОСГТК, ВКС/.

По отношение на въведеното възражение от въззивника, че ищецът не бил доказал каузалните правоотношения, на които се е позовал в заповедното производство и впоследствие и в настоящото исково производство, същото е неоснователно. Ответникът не е оспорил своевременно подписаното от него споразумение, в което е признал наличието на своето задължение за заплащане на обезщетение за вредите от ПТП, настъпило на 27.03.2020г. около 19:30ч. в междуселищно пространство в Република Полша при управление от длъжника на ТС „Рено Т“ с рег. No *****, при което МПС е преминало през селскостопански надлез с височина, непозволяваща преминаването на превозно средство с височината на ТА в размер на 6142,57 лв., както и разноските по предходно образуваното заповедно производство

между страните – 772,85 лв. В този смисъл и подписаното споразумение, като съдържащо признание за неизгодни за ответника факти, следва да се цени като годно доказателствено средство, установяващо задължението на ответника, което задължение и процесният запис на заповед обезпечава.

Съобразно чл. 535 от ТЗ, записът на заповед трябва да съдържа: 1. наименованието "запис на заповед" в текста на документа на езика, на който е написан; 2. безусловно обещание да се плати определена сума пари; 3. падеж; 4. място на плащането; 5. името на лицето, на което или на заповедта на което трябва да се плати; 6. дата и място на издаването; 7. подпис на издателя. Падежът е определен на конкретна дата – 30.04.2022г., като с настъпването на посочената дата и падежът по задължението е настъпил. Заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК е подадено на 14.07.2022г., което е след настъпване на падежа по записа на заповед. *„По своята правна същност предявяването на записа на заповед за плащане представлява покана за изпълнение на менителничното задължение. Не съществува като правно задължение изискване за предявяване на записа на заповед за плащане. Непредявяването на посочения менителничен ефект за плащане не се отразява върху възможността да бъде ангажирана отговорността на издателя по реда на чл. 237, б. "е" ГПК. Това следва от разпоредбата на чл. 514, ал. 1 ТЗ. Предявяването за плащане се явява предпоставка само за поставянето на длъжника в забава и представлява необходимото съдействие от кредитора за изпълнение на задължението. Непредявяването на записа на заповед за плащане в срок води до загубване на правата по него по отношение на регресно отговорните лица-дъжничантите и техните авалисти. Това не се отнася за издателя на записа на заповед и неговия авалист. Същите последици има неизвършването на протест поради неплащане при запис на заповед, в който не се съдържа клауза "без протест", "без разноски" или друг равнозначен израз. Неплатеният на падежа запис на заповед е несъдебно изпълнително основание и въз основа на него кредиторът може да се снабди с изпълнителен лист.“* /Мотиви към ТР No 1 / 28.12.2005г. по т.д. No 1/ 2004г. на ОСТК/. Това разрешение е приложимо и към издадената заповед за изпълнение по реда на заповедното производство. Всички изискуеми от закона реквизити се съдържат в процесния запис на заповед, като съдът приема, че същият е редовен от

външна страна и удостоверява подлежащо на изпълнение вземане срещу издателя.

Неоснователни са и възраженията на въззивника, че съдът не е обсъдил и възприел адекватно свидетелските показания, събрани по делото, от които според въззивника се установявало, че записът на заповед бил подписан при заплашване, евент. при грешка. Дори и да се възприемат като достоверни единствено показанията на разпитаната по почин на ответника свидетелка В. Я., то не се установяват твърденията на ответника, че ответникът е бил заплашван или е подписал споразумението, респ. записът на заповед при грешка в предмета. Твърденията на Я., че П. Г. /управителят на ищцовото дружество/ бил „повишил тон“, както и че Ц. „подписал набързо“, не са годни да обосновават правен извод за унищожаемост поради заплашване или грешка. Точно напротив, свидетелката описва, че Г. е изложил своята позиция, че Ц. дължи обезщетението, което застрахователите отказвали да заплатят, което изключва наличие на грешка в предмета. А в поведението на Г., по данни на свидетелката, не се откриват такива действия, от които у Ц. да е бил възбуден основателен страх.

Поради съвпадане изводите на двете инстанции, първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

С оглед крайния изход на делото, разносните сторени от въззиваемата страна в производството пред ВОС следва да бъдат възложени в тежест на въззивника. Претендира се адвокатско възнаграждение в размер на 1300 лв., за което са представени доказателства, че е заплатено.

Водим от горното, съдебният състав,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 2300 / 23.06.2023г., постановено по гр.д. 14005/2022г. на Районен съд - Варна, 12 с-в.

ОСЪЖДА Ц. Г. Ц., ЕГН *****, с адрес: ****, **ДА ЗАПЛАТИ** на „Бумеранг шипинг“ ООД, ЕИК 175423175, със седалище и адрес на управление: гр. Долни Чифлик, ул. „Армейска“ 5, сумата от **1300 лв. / хиляда и триста лева/**, представляваща сторените от ищеца –въззиваема страна разноси за адвокатско възнаграждение за въззивна инстанция, **на основание**

чл. 78 ал.1 от ГПК.

Решението не подлежи на касационно обжалване (чл. 280, ал.3, т.1 ГПК).

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____